

Arrest

nr. 114 683 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies), ter kennis gegeven op 11 januari 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 8 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 9 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 23 februari 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus (RvV 4 juni 2012, nr. 82 374).

1.3. Verzoekers dienden op 30 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Verzoekers dienden op 17 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 23 oktober 2012 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater). Het annulatieberoep tegen deze beslissingen werd verworpen door de Raad (RvV 25 juli 2013, nr. 107 345).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 januari 2013 een beslissing waarin de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 11 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

G.(…), L.(…) geboren te L.(…) op (…)

+ A.(…), A.(…)

Geboren te M.(…) op (…)

nationaliteit: Georgië

adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 januari 2013 eveneens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A.(...), A.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Georgië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

EI 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 06/06/2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen.

EI Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2012, verlengd tot 02.01.2013

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2012, verlengd tot 02.01.2013"

- ten aanzien van tweede verzoekster:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G.(...), L.(...) geboren te (...) op (...) nationaliteit Georgië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

El 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 06/06/2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen.

El Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2012, verlengd tot 02.01.2013

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2012, verlengd tot 02.01.2013”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift enkel richten tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard doch geen middelen aanvoeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en/of de inreisverboden. Verzoekers beperken zich ertoe te stellen dat omwille van de aangehaalde middelen de beslissingen *“(waaronder de beide bevelen om het grondgebied te verlaten: 2 x bijlage 13 Sexies)”* dienen te worden vernietigd en zij bespreken de mogelijke gevolgen van een terugkeer naar hun land van herkomst onder de titel *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”*.

3.3. De Raad merkt op dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing geen invloed heeft op de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, zoals verzoekers nochtans lijken te willen doen geloven. De beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft immers geen enkele invloed op de actuele verblijfssituatie van verzoekers en tast geenszins de correctheid aan van de determinerende motieven waarop de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden gestoeld zijn.

3.4. De Raad is van oordeel dat het summiere betoog van verzoekers niet als een middel kan worden aanzien. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissingen.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van "het materiële motiveringsbeginsel". Verzoekers stellen hierbij het volgende:

"Ten eerste houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende :

M. 9ter.

(...)

De bestreden beslissing dd. 3 januari 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 2 januari 2013 van arts-attaché L.(...) L.(...) waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoekster niet direct levensbedreigend zou zijn en dat de aandoening actueel geen enkel risico zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strenge) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Vooreerst interpreteert de verweerder de rechtspraak van het EHRM op een totaal foutieve wijze !

Verzoekster verwijst hiervoor naar rechtspraak van Uw Raad (arrest nr. 95 049 van 14 januari 2013 in de zaak RvV 109 180 / II).

Daarin werd o.a. het volgende gemotiveerd :

"(...)"

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden v^or het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland. Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging oftewel aandoeningen die 'dringende maatregelen' vereisen "zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn". Door te eisen dat de aandoening van verzoekster 'levensbedreigend' zou moeten zyn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3,4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter § 1, eerste lid Vw: Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, m het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke behandeling xs m het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag. Verweerder verklaart in casu de 9ter aanvraag van verzoekster onontvankelijk alleen op basis van het eerste deel van deze definitie met bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke Verweerder gaf daarbij geen afdoende motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoekster geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attache in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid töt behandeling in verzoeksters herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§1 Vw ontegensprekelijk geschonden.

In zijn medisch advies beperkt de de arts-attaché zich ten onrechte tot een vaag, algemeen en nietszeggend citaat :

"(...)"

Door zich te beperken tot het citeren van een dergelijke vage zinsnede, voldoet verweerder uiteraard niet aan zijn motiveringsplicht dewelke steds in concreto dient te gebeuren.

Verzoekster kan vanzelfsprekend niet instemmen met een dergelijke stereotiepe afwijzing van haar verzoek tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 2 januari 2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan met bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling m verzoeksters herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

Zoals blijkt uit de voorgelegde standaard medische getuigschriften dd. 19 maart 2012 en dd. 14 mei 2012 lijdt verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Het medisch advies dd. 2 januari 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De arts-attaché mag alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico (zoals hierboven bedoeld) inhouden. Anders zou verweerder aanvragen 'medisch onontvankelijk' verklaren terwijl misschien medisch gegrond' zijn ; dat is niet de bedoeling van de wetgever. Om die reden alleen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. In de bestreden beslissing wordt artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

4.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

4.5. Verzoekers stellen in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten dat de ziekte van tweede verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet indien de verschillende soorten risico's die daarin worden opgesomd, niet werden onderzocht en verwijzen daarbij naar de rechtspraak van de Raad dienaangaande.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers aan hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 mei 2012 twee medische attesten toevoegden van 19 maart 2012 en 14 mei 2012 waarin de aandoeningen van tweede verzoekster worden besproken. In deze attesten worden enerzijds als aandoeningen "hypercholesterolemie, hypothyroïdie, veneuze insufficiëntie, gezwollen onderste ledematen, zware pijnlijke benen" en anderzijds "multiple stoornissen op endocrinologisch vlak, angst vermoord te worden; voelt zich uitgesloten, is wantrouwig naar omgeving, ernstige lichamelijke toestand, Psychisch matig" vermeld. In de medische attesten wordt enerzijds een levenslange medicamenteuze behandeling en anderzijds een medicamenteuze behandeling "van lange duur" vermeld en wordt in geval van stopzetting van de behandeling "hypothyroïdie, hypercholesterolemie, een toename van de leversteatose en leverlijden, meer last in de benen" en "Toename schildklierproblemen en endocrien (...) problematiek (...)" als complicaties opgegeven.

4.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 2 januari 2013, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing en in het administratief dossier is opgenomen. Hierin wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van de standaard medisch getuigschriften voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvragen om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.03.2012 en 14.05.2012.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 19.03.2012 en 14.05.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. De beschreven hypercholesterolemie, hypothyroïdie en veneuze insufficiëntie houden actueel geen enkel reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

4.8. In de bestreden beslissing van 3 januari 2013 wordt het advies van de arts-adviseur als volgt aangevuld:

"(...) Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

4.9. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing enkel wordt geoordeeld dat tweede verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) wordt afgeleid dat een mensonterende en vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling enkel mogelijk is indien er reeds actueel sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is.

4.10. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht het volgende:

"(...)

Verzoekers stellen dat artikel 9ter Vreemdelingenwet geen directe levensbedreiging eist, dat bij de toepassing van het medische filter rekening dient te worden gehouden met alle elementen van artikel 9ter §1 eerste lid Vreemdelingenwet, dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gesteund is op het advies van de arts-adviseur van 2 januari 2013, waarin deze laatste geoordeeld heeft dat de aandoening niet direct levensbedreigend is.

De arts-adviseur had de voorgelegde medische getuigschriften van 19 maart 2012 en 14 mei 2012 zorgvuldig geanalyseerd.

De aandoening houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit. Daaruit kan worden afgeleid dat beschreven aandoening geen dringende maatregelen vereist, zonder de welke een acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

Voor zover verzoekers kritiek zouden uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tót zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RW, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).

Er diende bijgevolg geen onderzoek worden gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst aangezien de arts-adviseur geoordeeld heeft dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit. .

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De ingeroepen schendingen worden niet aangetoond.

Het middel is ongegrond."

4.11. De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM (zie punt 4.8) aangezien deze verwijzing geen afbreuk doet aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die, zoals hierboven in punt 4.4 werd aangestipt, meerdere hypothesen omvat. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het EHRM immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het EHRM in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.). De verwerende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat er geen onderzoek diende te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst aangezien de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit

4.12. De verwijzing naar artikel 3 van het EVRM ontslaat de arts-adviseur niet van zijn verplichting om specifiek de noodzaak van de in de medische attesten aangehaalde medicamenteuze behandeling te weerleggen dan wel concreet te onderzoeken of de ziekte van tweede verzoekster een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt door een eventueel gebrek aan behandeling in haar land van herkomst. Deze verplichting is immers uitdrukkelijk opgenomen in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet

4.13. De eerste bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldige en adequate motivering in het licht van de duidelijke bepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

De Raad stelt vast dat de overige middelen van verzoekers eveneens gericht zijn tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Een onderzoek van deze middelen kan onmogelijk aanleiding geven tot een ruimere vernietiging waardoor deze hier niet verder worden behandeld.

4.14. De Raad merkt op dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing geen invloed heeft op de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing, zoals verzoekers nochtans lijken te

willen doen geloven. De vernietiging van de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft immers geen enkele invloed op de actuele verblijfssituatie van verzoekers en tast geenszins de correctheid aan van de determinerende motieven

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van 3 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies) worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN